22/09/2019

Σύναξη Μοναχών στη Νέα Υόρκη

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Αμερικής

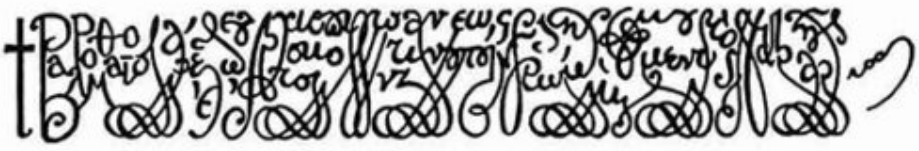

Η πρώτη σύναξη μοναχών και μοναζουσών, μετά την ενθρόνιση του Σεβ. Αρχιεπισκόπου Αμερικής κ. Ελπιδοφόρου, πραγματοποιήθηκε χθες στην ιερά μονή του Αγίου Νεκταρίου στο Ρόσκο της Νέας Υόρκης.

Παρέστησαν όλοι οι Καθηγούμενοι και των 18 μονών που βρίσκονται στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής. Στόχος της σύναξης αυτής, όπως τόνισε ο Αρχιεπίσκοπος κ. Ελπιδοφόρος, είναι η προώθηση της αξίας και της σημασίας του μοναχισμού στην Ορθόδοξη χριστιανική παράδοση και την πνευματική ζωή των πιστών.

Παρέστησαν ακόμη και οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ντένβερ Ησαΐας, Ατλάντας κ. Αλέξιος, Σικάγου κ. Ναθαναήλ και οι Θεοφιλεστατοι Επίσκοποι Μηδείας κ. Απόστολος, Αρχιγραμματέας της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου Αμερικής, Μοκισσού κ. Δημήτριος και Ευκαρπίας κ. Ιερόθεος.

Διαβάστε το μήνυμα που απηύθυνε η Α.Θ.Π ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος προς την σύναξη:

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς, ὑπέρτιμε καί ἔξαρχε Ὠκεανῶν Ἀτλαντικοῦ τε καί Εἰρηνικοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἐλπιδοφόρε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καί εἰρήνη παρά Θεοῦ.

Κάθε προσπάθεια προβολῆς τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι ἔργον ἀγαθόν καί ἀξιάγαστον. Συστατικόν τιμαλφέστατον τῆς Ὀρθοδόξου παραδόσεως εἶναι ὁ μοναχισμός, ἡ δυναμική ἐνσάρκωσις καί ἔκφρασις τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐσχατολογικῆς ὁρμῆς τῆς ζωῆς της. Οἱ μοναχοί ἐκπροσωποῦν τήν ἄνευ ὅρων καί ὁρίων ἀφιέρωσιν εἰς τόν Θεόν καί εἰς τήν τήρησιν τῶν σωτηριωδῶν προσταγμάτων Του, τήν ἀδιάλειπτον προσευχήν, τήν αὐθυπέρβασιν καί αὐτοπαραίτησιν, τήν ἐκκοπήν τοῦ ἰδίου θελήματος, τήν ταπεινοφροσύνην, τήν ὑπακοήν, τήν ἀκτημοσύνην καί τήν ζωήν τῆς ἁγνότητος, τήν θυσιαστικήν διακονίαν, τόν σεβασμόν πρός τήν «καλήν λίαν» δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀδιάκοπον μέριμναν διά τήν προστασίαν της, τόν ἄσβεστον πόθον τῆς αἰωνιότητος καί τήν βεβαίαν ἐλπίδα τῆς Βασιλείας τῶν Ἐσχάτων, ἑνός κόσμου, εἰς τόν ὁποῖον ὁ Θεός «ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον» ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὅπου «ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγή οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι» (Ἀποκ. κα', 4 – 5).

Ὁ μοναχισμός «ἀνήκει στήν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας». Εἶναι, ὅπως ἔχει λεχθῆ προσφυέστατα, «ὁ καρπός τοῦ ἀσκητικοῦ ἰδεώδους ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας, γιατί δέν εἶναι κίνημα παρά τήν Ἐκκλησία ἤ πάνω ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά σάρκα ἀπό τήν σάρκα της καί καύχημά της». Εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν ἡ ἄσκησις δέν εἶναι ἀτομικόν κατόρθωμα, ἀλλά ἐκκλησιαστική ἀρετή, καί συνδέεται μέ τήν εὐχαριστιακήν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τάς ἱεράς μονάς διασώζεται ἡ ἀλήθεια τῆς «εὐχαριστιακῆς πραγματώσεως» τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συνδέεται ἀρρήκτως μέ τόν ἐσχατολογικόν χαρακτῆρα καί προσανατολισμόν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ὁ μοναχός εἶναι ὁ εὐχαριστιακός καί «ἀληθινά ἐσχατολογικός» πιστός, ἡ ζωή του ἐκτυλίσσεται «μεταξύ ἀσκήσεως καί Εὐχαριστίας». Ἡ σύναξις ἐπί τό αὐτό εἰς τό Καθολικόν, τό πανίερον κέντρον τῆς Μονῆς, εἶναι ἡ κορύφωσις τῆς μοναστικῆς ζωῆς. Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι ἡ Θεία Εὐχαριστία καί ὁ μοναχισμός ἐλειτούργησαν καί λειτουργοῦν ὡς «ἐσχατολογικά ἀντισώματα», χάρις εἰς τά ὁποῖα ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέφυγε τήν ἐκκοσμίκευσιν καί διασώζει καί σήμερον τήν παράδοσιν καί τήν ἰδιοπροσωπίαν της.

Εἶναι ἐξόχως σημαντικόν ὅτι εἰς τάς ἐκκοσμικευμένας κοινωνίας μας, αἱ ἱεραί μοναί ἀποτελοῦν πόλον ἕλξεως, τόπον παρηγορίας καί «θεραπείας τῶν τῆς καρδίας ἀλγηδόνων», πύλην τοῦ οὐρανοῦ. Οὐδείς ἐκ τῶν προσκυνητῶν καί τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν μοναστηρίων μας ἀποχωρεῖ χωρίς νά ἔχῃ βιώσει ὑπαρξιακόν συγκλονισμόν καί ἐσωτερικήν ἀναγέννησιν, χωρίς νά ἔχουν κλονισθῆ πολλαί ἐκ τῶν κοσμικῶν βεβαιοτήτων του. Δέν εἶναι τυχαῖον, ὅτι πολλοί ἐξ αὐτῶν συνειδητοποιοῦν ὅτι ἡ οὐσία τοῦ μοναστικοῦ βίου καί τῆς ἀναχωρήσεως ἐκ τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἀκραιφνής μαρτυρία «περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος», ἡ ἐν Χριστῷ καί κατά Χριστόν ἐλευθερία καί ἡ

βίωσις τῆς ἐσχατολογικῆς διαστάσεώς της. Ἀποκαλύπτεται εἰς αὐτούς, ὅτι ἡ αὐθεντική ἀσκητική βιοτή εἶναι πηγή ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας καί ἐναλλακτική πρότασις ζωῆς ἔναντι τῆς εὐδαιμονιστικῆς αὐτοπραγματώσεως, ἡ ὁποία σήμερον ἀποτελεῖ τό λάβαρον ἀναριθμήτων ἀνθρώπων.

Οἱ ὀρθόδοξοι μοναχοί καί αἱ μοναχαί κρούουν μετ' ἐπιμονῆς καί ὑπομονῆς τήν πύλην τῆς Βασιλείας, ἐν ἀκλονήτῳ βεβαιότητι ὅτι, κατά τά Κυριακά λόγια, «πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει καί ὁ ζητῶν εὑρίσκει καί τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται» (Ματθ. ζ', 8). Ὑπενθυμίζουν εἰς ἡμᾶς τό «ἑνός ἐστι χρεία» (Λουκ. ι' 42), τό «ζητεῖτε τά ἄνω ... τά ἄνω φρονεῖτε, μή τά ἐπί γῆς» (Κολ. γ', 1 – 2), τήν ἀλήθειαν τῆς παραιτήσεως ἀπό τό «ἀτομικόν δικαίωμα» ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, τά ὅρια τοῦ κοσμικοῦ «ἀήθους ἤθους», τό ὁποῖον τρέφεται ἀπό τό «ψυχρόν ρῆμα, τό ἐμόν καί τό σόν».

Ὅπως ἔλεγεν ὁ μακαριστός Σχολάρχης τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης Μητροπολίτης Σταυρουπόλεως Μάξιμος Ρεπανέλλης, ἡ μεγαλυτέρα προσφορά τοῦ μοναχοῦ εἰς τόν πολιτισμόν εἶναι τό ὅτι προσφέρει τόν ἑαυτόν του ὁλοκληρωτικῶς εἰς τόν Θεόν. Αὐτή ἡ αὐτοπροσφορά, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόν πυρῆνα τῆς μοναστικῆς ταυτότητος, ὑπῆρξε καί συνεχίζει νά εἶναι ἀνεξάντλητος πηγή δυναμισμοῦ, ἐνθέου ζήλου καί δημιουργίας ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τόν ὁποῖον ἀνήκουν καί τά θαύματα τῆς δοξολογικῆς τέχνης, τῆς ἁγιογραφίας, τῆς μικροτεχνίας, τῆς ὑμνογραφίας, τῆς ψαλτικῆς, τῆς ναοδομίας. Ὁ γνήσιος μοναχός τίποτε ἐξ αὐτῶν δέν θεωρεῖ ἰδικόν του κατόρθωμα. Τά πάντα εἶναι δῶρον τῆς θείας φιλανθρωπίας, χάρις καί χάρισμα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ.

Ὅλα αὐτά τά θεοδώρητα καί εὐλογημένα, τά σεμνά καί δίκαια, συγκροτοῦν τήν πρόκλησιν καί τήν πρότασιν τοῦ μοναχισμοῦ ἀπέναντι εἰς τόν σύγχρονον πολιτισμόν καί τούς πολιτισμούς. Αἱ ὀρθόδοξοι μοναί ἐκφράζουν τήν χριστιανικήν αὐθεντικότητα, τό «ὀρθόδοξον δέον» περί τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ αἰωνίου προορισμοῦ του, μέσα εἰς τόν πλουραλιστικόν, τεχνοκρατικόν καί οἰκονομοκεντρικόν κόσμον τῆς ἐποχῆς μας. Ὀρθῶς ὁ καθηγητής Γεώργιος Μαντζαρίδης τονίζει ὅτι «μία ζωντανή χριστιανική Ἐκκλησία χωρίς μοναχισμό εἶναι, ἰδιαίτερα στή σύγχρονη ἐκκοσμικευμένη κοινωνία, ἀδιανόητη». Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, σᾶς προτρέπομεν, ἅγιε ἀδελφέ, νά στηρίζετε τήν ἀνάπτυξιν τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ εἰς τήν μεγάλην χώραν σας, ὡς μαρτυρίαν τοῦ «πολιτισμοῦ τοῦ προσώπου», τῆς «οὐ ζητούσης τά ἑαυτῆς» ἀγάπης, τοῦ ἀσκητικοῦ, εὐχαριστιακοῦ καί ἐσχατολογικοῦ πνεύματος τῆς εὐλογημένης Ὀρθοδοξίας.

Ἐπί δέ τούτοις, ἀπευθύνομεν τῇ ὑμετέρᾳ προσφιλεστάτῃ ἡμῖν Ἱερότητι, τοῖς Ἱερωτάτοις καί Θεοφιλεστάτοις συνεπισκόποις, τῷ λοιπῷ φιλοθέῳ ἱερῷ κλήρῳ, τοῖς μονάζουσι καί ταῖς μοναζούσαις, καί τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ὁλοκαρδίους εὐχάς ἐπί τῷ ἀνατείλαντι νέῳ ἐκκλησιαστικῷ ἔτει, συγχαίροντες δέ ὑμῖν ἅπαξ ἔτι διά τήν ἐμπνευσμένην πρωτοβουλίαν τῆς διοργανώσεως τοῦ παρόντος Μοναστικοῦ Συνεδρίου, καταστέφομεν τούς συμμετέχοντας εἰς αὐτό διά τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν εὐλογίας, ἐπικαλούμενοι ἐπί πάντας ὑμᾶς τήν χάριν καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Φαναρίῳ, βιθ' Σεπτεμβρίου ιβ'

Ιη ΜΟΝΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΙΣ

